

El conte de Nadal

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA

FAROS
Els contes de l'àvia

Faltava molt poc per la nit de reis. A la central de correus de la ciutat, feia dies que tothom treballava de valent recollint el munt de cartes que els nens i nenes enviaven als reis d'orient. N'hi havia de totes menes, la majoria decorades amb dibuixos o sanefes que alegraven els sobres, i amb les lletres de Ses Majestats escrites amb cal·ligrafies fermes i segures, o bé febles i tremoloses que s'empetitien a mida que s'apropaven a les vores.

Al Sr. Botet les que més li agradaven eren aquelles en que cada lletra era resseguida un munt de vegades. Sabia que eren les dels més petits, els que feia poc que havien après a escriure i el seu pols encara no era prou fort per prémer el llapis sobre el paper.

El Sr. Botet en sabia un munt de lletres, i fins i tot presumia de conèixer tots i cadascun dels nens de la ciutat a través de les seves cartes. I és que el Sr. Botet feia 50 anys que treballava de carter, i el que més li agradava del món era ordenar i classificar les cartes que viatjaven cada Nadal cap a orient.

“Guaita la Berta, cada cop fa una lletra més polida”. “I fixa’t amb el Jan, ja ha après a posar els accents”. Al Sr. Botet li encantava veure en aquelles cartes, com els nens i les nenes de la seva ciutat creixien, però aquell any va adonar-se d’una cosa ben diferent.

“Ai caram, què estrany”, va pensar el carter quan va veure que faltava un sobre. Mai abans havia passat una cosa així. Fins aleshores cap nen havia renunciat a escriure la seva carta als reis, però per més que l’home va mirar i remirar per tot arreu, estava ben segur que faltava una carta. Era la del Martí, un nen que vivia al carrer Filipí número 3 i que sempre omplia el sobre amb preciosos dibuixos de súper herois.

—No haureu pas confós una carta dels reis amb les que envieu a Paris? —va preguntar l’home al departament de paquets.

Però per més que preguntava i buscava, tothom li repetia el mateix. “Aquí no hi és”.

Aquella nit el Sr. Botet no va poder dormir tranquil. Per més que ho va intentar no va aconseguir treure’s del cap el misteri d’aquell nen que no havia fet la seva carta. “Quin disbarat”, es deia una vegada i una altra. “On s’és vist que un nen no demani res als reis”. I tant es va atabalar, que l’endemà no se’n va poder estar d’abrigar-se prou i plantar-se davant la casa del Martí, al carrer Filipí número 3.

“Ding dong” , va sentir-se per tot el menjador. I va ser el mateix Martí que va córrer a obrir la porta.

—Qui és vostè?—va preguntar el noi encuriós.

—Tothom em diu Sr. Botet—va respondre el vell carter.

—I què vol?—va insistir el Martí.

—Doncs...—va afegir el Sr. Botet—he vingut a saber per què no has fet la carta als reis.

En aquell moment el Martí va dubtar si havia de continuar parlant amb aquell homenet, però era cert que el tenia vist d'alguna vegada que havia acompanyat la seva germana gran a correus.

—Es que no els hi vull demanar res—. Va explicar el Martí. —Cada any els demano un munt de coses amb les que després no puc jugar. L'any passat els vaig demanar un circ i encara espero que la mare trobi un moment per ajudar-me a muntar-lo, i quan vaig demanar al pare que juguéssim amb les disfresses de súper herois que em van portar fa dos anys, em va dir que no tenia temps. Ja no en vull més de joguines, en tinc un munt, però cap em diverteix.

I dit això, el Martí va acomiadar-se amablement del Sr. Botet i va córrer a preparar-se el berenar mentre encenia el televisor per entretenir-se una estona.

“Ai, caram”, va tornar a dir-se el vell carter. “Ja és ben estrany això” Però per més que hi rumiava i ho cavil·lava, no en sabia trobar la solució. “Bé hi ha d'haver alguna cosa que un nen pugui desitjar” es repetia una vegada i una altra. I tres nits de son li va costar, però per fi va trobar la solució. Sí senyor, era el regal perfecte.

Aquell vespre, l'homenet va apressar-se a sortir de la feina per arribar d'hora a casa del Martí. Volia explicar-li la seva idea, i faltava tant poquet per la nit de reis, que havia de donar-se pressa.

“Ding- dong”, va sentir el Martí des del sofà. I quan va obrir va trobar al Sr. Botet amb les galtes vermelles pel fred.

—Ja sé què pots demanar—va dir el vell carter impacient.

—Però si ja li he dit que no vull res—va tornar a explicar el Martí.

—I tant que vols.—Va insistir el carter—. Tu el que vols és temps.

—Temps?—va preguntar el Martí que no ho acabava d'entendre.

—Si. Temps—va explicar-se el Sr. Botet—. Has de demanar als reis que la gent que estimes et dediqui el seu temps.

I tal dit, tal fet. No és que el Martí n'estigués gaire convençut, però ho va provar. Immediatament va escriure una bonica carta plena de dibuixos de súper herois en la que demanava temps per muntar el circ amb la mare, temps per jugar a súper herois amb el pare, temps per córrer amb patins pel parc amb la seva germana, temps per inflar-se a xocolata amb xurros al bar de la plaça amb l'àvia, i temps per inventar contes a la vora del riu tot passejant amb l'avi.

Va fer una carta llarguíssima en la que demanava temps per estar amb aquells que tant estimava però que sempre veia atabalats al seu voltant. I quan la va tenir escrita, li va entregar al Sr. Botet, que va haver de córrer a correus per ficar el sobre dins l'última saca que viatjava cap a orient. Però ho va aconseguir.

Aquella nit el Sr. Botet per fi va poder dormir tranquil. Era la nit de reis i sabia que tots els nens i les nenes de la seva ciutat, dormirien impacients esperant els seus regals. Ell però, no ho estava pas d'impacient. Feia tants anys que escrivia la seva carta als reis, que sabia que aquests no fallaven mai.

Per això estava convençut que al Martí li durien el temps que tant desitjava. I així va ser. Ho va poder comprovar l'endemà mateix quan el va veure de lluny disfressat de Batman jugant amb el seu pare vestit de Superman, o unes setmanes després quan va sentir parlar una senyora a la plaça explicant què bé s'ho havia passat muntant un circ amb el seu fill, o quan es va creuar amb una àvia a la farmàcia, que deia que tenia mal de panxa, però que estava feliç d'haver passat la tarda menjant xurros amb el seu nét.

El Sr. Botet somreia cada cop que els sentia, i també va riure quan va veure una noia intentant mantenir l'equilibri sobre uns patins que li anaven un xic grans, o un avi que li preguntava a un guàrdia urbà com s'ho havia de fer per arribar al riu. Sabia que tots ells eren aquells que el Martí tant estimava. I els reis, com sempre, havien fet bé la seva feina. Els reis i els carters, és clar, que tampoc fallaven mai.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

